

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. จากค่าเฉลี่ยของจำนวนตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรตัวพิมพ์เล็กทั้งหมดที่เด็กตอบถูก ตามตารางที่ 6 ของทั้ง 3 กลุ่ม แสดงว่า กลุ่มที่ 1 ซึ่งใช้แบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว เรียนรู้ตัวอักษรได้ดีกว่ากลุ่มที่ 2 และ กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 3 ซึ่งใช้แบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ เรียนรู้ตัวอักษรได้ดีกว่ากลุ่มที่ 2 ซึ่งใช้แบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามตารางที่ 7 พบว่า ทั้ง 3 กลุ่ม มีจำนวนตัวอักษรทั้งอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรตัวพิมพ์เล็กทั้งหมดที่เด็กตอบถูกในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้ง 3 แบบดังกล่าวทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรได้ดีเท่ากัน ไม่แตกต่างกัน

2. จากข้อมูลดิบซึ่งแสดงจำนวนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และจำนวนอักษรตัวพิมพ์เล็กที่เด็กตอบถูกในการทำข้อสอบของทั้ง 3 กลุ่ม ตามตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า ทั้ง 3 กลุ่มตอบอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็กทั้งสิ้น โดยเฉพาะในกลุ่มที่ 2

แต่จากการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างจำนวนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และจำนวนอักษรตัวพิมพ์เล็กที่เด็กตอบถูกตามตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 มีจำนวนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และจำนวนอักษรตัวพิมพ์เล็กที่เด็กตอบถูกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในกลุ่มที่ 2 มีจำนวนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็กอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า ในแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัวและแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้

ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ ทั้ง 2 แบบนี้ เด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรตัวพิมพ์เล็กได้เท่า ๆ กัน ไม่แตกต่างกัน และในแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก เด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่า อักษรตัวพิมพ์เล็ก

จากการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิจัยปรากฏว่า สอดคล้อง เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 3.2 ที่กล่าวว่า ในแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก เด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่า อักษรตัวพิมพ์เล็ก จากการวิเคราะห์ความแตกต่างในตารางที่ 8 แสดงว่า เด็กเรียนรู้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่า อักษรตัวพิมพ์เล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ คำนับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้หลายข้อ คือ

1. คำนับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว จะทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรได้ดีกว่าแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันทั้ง 2 แบบ ถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนตัวอักษรทั้งหมดที่เด็กตอบได้ถูกในการทำข้อสอบภายหลังที่เรียนตัวอักษรด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กกันทีละตัว จะมากกว่า ค่าเฉลี่ยของจำนวนตัวอักษรทั้งหมดที่เด็กตอบถูกในการทำข้อสอบภายหลังที่เรียนตัวอักษรด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันทั้ง 2 แบบ ตามตารางที่ 6 แต่เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนตามตารางที่ 7 ปรากฏว่า ไม่มากพอที่จะทำให้เกิดความแตกต่างได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่า แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้ง 3 แบบไม่ทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรได้มากนักแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการทดลองให้เด็กเรียนตัวอักษรด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันทั้ง 2 แบบ ผู้วิจัยจะชี้ที่ตัวอักษรทั้ง 2 ตัว พร้อมกับบอกว่าอักษรตัวนั้นอ่านว่าอะไร เพื่อให้เด็กทราบว่า มีอักษร 2 ตัว ที่มีชื่ออย่างเดียวกัน การทำเช่นนี้ อาจเป็นการแนะนำให้เด็กเกิดความสนใจในอักษรตัวที่อยู่ในตำแหน่งหลังมากขึ้นจนทำให้เด็กสามารถเรียนตัวอักษรด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน ได้ดีเท่ากับ เรียนด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษ

ตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปการทดลองของ แซมมวล และเจฟฟรีย์¹⁹ (Samuels & Jeffrey) ที่ว่า เนื่องจากเด็กใช้อักษรตัวแรกของกลุ่มตัวอักษรเป็นตัวแนะในการจำคำ ดังนั้น การฝึกหัดที่กระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจอักษรทุกตัวในคำน่าจะช่วยให้เด็กมีความผิดพลาดในการจำคำจากการใช้อักษรตัวแรกเป็นตัวแนะในการจำคำน้อยลง ในทำนองเดียวกัน ในการทดลองครั้งนี้ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่เป็นการเรียนคำ แต่การชี้ตัวอักษรทั้ง 2 ตัวที่เสนอเป็นตัวเร้ากันในแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน ก็น่าจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจอักษรในตำแหน่งหลังมากขึ้น เป็นผลให้เด็กจำอักษรตัวหลังได้มากขึ้น ทำให้เด็กเรียนตัวอักษรได้ดีไม่แตกต่างไปจากการใช้แบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว

2. กำนับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก จะทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรไ้มากกว่าแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ เพราะจากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าในแบบการเสนออักษรตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าอักษรตัวพิมพ์เล็ก เด็กเรียนรู้ตัวอักษรไ้มากกว่าในแบบที่เสนออักษรตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ และเมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนตามตารางที่ 7 ปรากฏว่า แบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันทั้ง 2 แบบนี้ ทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรไ้มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ชี้ให้เด็กสนใจตัวอักษร 2 ตัว ทั้งตัวหน้าและตัวหลัง ทำให้เด็กสนใจและเอาใจใส่อักษรทั้งตัวหน้าและตัวหลังพอ ๆ กัน ทำให้เด็กเรียนรู้ตัวอักษรไ้มแตกต่างกันในแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันทั้ง 2 แบบ ดังกล่าว

3. กำนับสมมติฐานข้อที่ 3.1 ที่ว่า ในแบบการเสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว เด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ไ้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก ผลการวิจัยครั้งนี้ ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างของเด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ไ้มากกว่าอักษรตัว

¹⁹ Samuels & Jeffrey, *op. cit.*, p.339.

พิมพ์เล็กก็จริง แต่จากการวิเคราะห์ความแตกต่างตามตารางที่ 8 ปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ.01 แสดงว่า เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้ไม่แตกต่างไปจากอักษรตัวพิมพ์เล็ก คือ เรียนได้เท่า ๆ กัน คำนับผลการศึกษาวิจัยของสมิท (Smythe) ที่ว่า เด็กสามารถจำแนกและเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้เร็วกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในแบบการ เสนอดังกล่าวนี้ เด็กได้เรียนอักษรทีละตัว ทำให้เด็กสามารถให้ความสนใจกับอักษรแต่ละตัวได้อย่างเต็มที่ โดยไม่มีอักษรตัวอื่นมาดึงความสนใจให้อดลง ทำให้ลักษณะที่ว่า เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้เร็วกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็กไม่มีผลมากนัก ในการเรียนตัวอักษรด้วยแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว

4. คำนับสมมุติฐานข้อที่ 3.3 ที่ว่า ในแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน โดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ เด็กจะเรียนอักษรตัวพิมพ์เล็กได้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ ผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างของเด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก แต่เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนตามตารางที่ 8 ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 แสดงว่า ในการวิจัยครั้งนี้ เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้ก็เท่ากับเรียนอักษรตัวพิมพ์เล็ก เมื่อใช้แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน โดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การที่เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้ง่ายกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก รวมทั้งขนาดของอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ที่มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก อาจมีส่วนทำให้เด็กจำอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก แต่ขณะเดียวกัน การที่เด็กจำอักษรตัวแรกของกลุ่มตัวอักษรได้มากกว่าอักษรในตำแหน่งอื่นของกลุ่มที่มีส่วนอยู่ควบคู่กัน จึงทำให้เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์เล็กได้ไม่แตกต่างไปจากเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่

สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่า

1. แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว และแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน โดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ และแบบ เสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก ทั้ง 3 แบบนี้ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อักษรได้ ไม่แตกต่างกัน

2. ในแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว และแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน โดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ ทั้ง 2 แบบนี้ เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้ดีเท่า ๆ กับเรียนอักษรตัวพิมพ์เล็ก

3. ในแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก เด็กเรียนอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้มากกว่าอักษรตัวพิมพ์เล็ก

ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ น่าจะเป็นข้อเสนอแนะได้ว่า ในการสอนการ เรียนตัวอักษรภาษาอังกฤษสำหรับเด็กนั้น น่าจะใช้แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันมากกว่าแบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัว เพราะทั้ง 2 แบบนี้ ทำให้เด็กเกิดการ เรียนรู้ตัวอักษรอย่างใดผล เท่ากัน หรือ ไม่แตกต่างกัน แต่แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันจะใช้เวลาในการสอนน้อยกว่า คือ มี 26 ชิ้น เท่ากับจำนวนตัวอักษร ในขณะที่แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัวจะต้องใช้เวลาในการสอนเป็น 2 เท่า คือ 52 ชิ้น จะเห็นได้ว่า แบบการสอนภาษาอังกฤษโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันจะประหยัดกว่าในค่านอุปกรณ์การสอน และอาจจะยุ่งยากน้อยกว่าในการจัดเตรียมอุปกรณ์การสอน นอกจากนี้ แบบการสอนภาษาอังกฤษโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กัน อาจจะใช้เวลาน้อยกว่าในการสอนอีกด้วย เพราะเป็นการ เรียนอักษร 2 ตัวควบคู่กันทีเดียว ในขณะที่แบบการสอนตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กแยกกันทีละตัวนั้น เด็กจะต้องเรียนรู้อักษรไปทีละตัว

นอกจากนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจจะเป็นเครื่องชี้ว่า ควรจะใช้แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ในการสอนการ อ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษให้กับเด็กมากกว่าจะใช้ แบบการ เสนอตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่และตัวพิมพ์เล็กควบคู่กันโดยเสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็ก ทั้งนี้เพราะว่าแบบที่เสนอตัวพิมพ์ใหญ่ไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์เล็กทำให้เด็กเกิดการ เรียนรู้ตัวอักษรได้มากก็จริง แต่เรียนรู้อักษรตัวพิมพ์เล็กได้น้อยกว่าอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ แต่แบบที่เสนอตัวพิมพ์เล็กไว้ข้างหน้าตัวพิมพ์ใหญ่ทำให้เด็กเรียนรู้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรตัวพิมพ์เล็กได้ดีเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยคิดว่าในการ เรียน

การอ่านภาษาอังกฤษนั้น เด็กควรจะต้องรู้จักทั้งอักษรตัวใหญ่และอักษรตัวเล็ก จึงจะมีความสามารถในการอ่านได้ถูกต้อง การที่เด็กรู้จักอักษรตัวเล็ก น้อย โดยที่รู้จักแต่อักษรตัวใหญ่ อาจทำให้เด็กเริ่มสนใจเรียนการอ่านได้ช้า หรือ ทำให้เด็กมีความผิดพลาดในการอ่าน หรือ ทำให้เด็กเกิดความลำบากในการเรียนการอ่านในขั้นต่อไปก็ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย